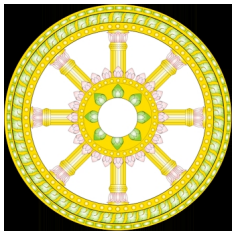
•เขียนโดย Administrator•
•วัน•พุธ•ที่ 13 •มีนาคม• 2013 เวลา 16:53 น.• - •แก้ไขล่าสุด• •วัน•เสาร์•ที่ 25 •พฤษภาคม• 2013 เวลา 15:49 น.•

สมัยนั้น พราหมณ์ผู้กระด้างเพราะถือตัว อาศัยอยู่ในกรุงสาวัตถี พราหมณ์นั้นไม่ไหว้มารดา ไม่ไหว้บิดา ไม่ไหว้อาจารย์ ไม่ไหว้พี่ชาย. สมัยนั้น พระผู้มีพระภาค อันบริษัทใหญ่แวดล้อมทรง แสดงธรรมอยู่.
ขณะนั้นพราหมณ์ผู้กระด้างเพราะถือตัว คิดว่า พระสมณโคดมนี้ อันบริษัทใหญ่แวดล้อม ทรงแสดงธรรมอยู่ ถ้าอย่างไรเราพึงเข้าไปหาพระสมณโคดม ถ้าพระสมณโคดมจักพูดกับเรา เราก็จักพูดด้วย ถ้าพระสมณโคดมจักไม่พูดกับเรา เราก็จักไม่พูดด้วย.

ลำดับนั้น พราหมณ์ผู้กระด้างเพราะถือตัว จึงเข้าไปใกล้พระผู้มีพระภาค ครั้นเข้าไปใกล้แล้ว จึงยืนอยู่ ณ ส่วนข้างหนึ่ง. ขณะนั้นพราหมณ์ผู้กระด้างเพราะถือตัว คิดว่า พระสมณโคดมย่อมไม่รู้อะไร จึงใครจะกลับจากที่นั้น.

ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาคทรงทราบความคิดของพราหมณ์นั้น จึงตรัสกะพราหมณ์ด้วยคาถา (คำกวี) ว่า

"ดูก่อนพราหมณ์ ความถือตัวมีแก่ใครในโลกนี้ ก็ไม่เป็นของดีเลย. ท่านมาด้วยความต้องการอันใด ก็พึงกล่าวความต้องการนั้นเถิด"

ลำดับนั้น พราหมณ์นั้น คิดว่า พระสมณโคดมย่อมรู้จิตของเรา จึงหมอบลงแทบพระบาทของพระผู้มีพระภาคด้วยเศียรเกล้า ณ ที่นั้น แล้วจุมพิตพระบาทของพระผู้มีพระภาคด้วยปาก เอามือนวดฟั้น (พระบาท) ประกาศนามของตนว่า "ข้าแต่พระโคดมผู้เจริญ ข้าพระองค์คือมานถัทธะ ข้าพระองค์คือมานถัทธะ (ผู้กระด้างเพราะถือตัว)."

ลำดับนั้น ที่ประชุมนั้นก็เกิดความรู้สึกอัศจรรย์ใจว่า "น่าอัศจรรย์หนอ เรื่องไม่เคยมี มามีขึ้น พราหมณ์ผู้นี้ไม่ไหว้มารดา ไม่ไหว้บิดา ไม่ไหว้อาจารย์ ไม่ไหว้พี่ชาย ก็แต่ว่าพราหมณ์นี้กลับทำความเคารพอย่างยิ่งเห็นปานนี้ในพระสมณโคดม."

ลำดับนั้น พราหมณ์นั้นนั่งบนอาสนะของตนแล้ว จึงกราบทูลพระผู้มีพระภาคด้วยคาถาว่า

เรื่องของพราหมณ์ผู้กระด้างเพราะถือตัว

•เขียนโดย Administrator•
•วัน•พุธ•ที่ 13 •มีนาคม• 2013 เวลา 16:53 น.• - •แก้ไขล่าสุด• •วัน•เสาร์•ที่ 25 •พฤษภาคม• 2013 เวลา 15:49 น.•

"ไม่ควรทำความถือตัวในใคร ? ควรมีความเคารพอย่างไร ? ควรนอบน้อมใคร ? ควรบูชาอย่างดีต่อใคร ?"

พระผู้มีพระภาคได้ทรงภาษิตพระคาถาตอบว่า

"ควรมีความเคารพในมารดา ในบิดา ในพี่ชาย ในอาจารย์เป็นที่สี่ ท่านควรนอบน้อมและบูชาอย่างดีในพระอรหันต์ ผู้สงบเย็น ผู้ทำหน้าที่เสร็จแล้ว ผู้ไม่มีกิเลสที่ดองสันดาน. ผู้ละมานะได้ ไม่กระด้างเพราะอนุสัยนั้น เป็นผู้ยอดเยี่ยม."

(พราหมณ์ผู้กระด้างเพราะถือตัว ก็ประกาศตนเป็นอุบาสกถึงพระรัตนตรัยเป็นสรณะตลอดชีวิต)

มานถัทธสูตร ๑๕/๒๖๑